

Усе людзі былі ахоплены яго міласэрнасцю; і, любячы ўсіх, ён сам быў любімы ўсімі... Аб'яўляў гэта сваім правам – радавацца з тымі, хто радуецца, і плакаць з тымі, хто плача”, – пісаў аб заснавальніку ордэна дамініканцаў яго наступнік бл. Ёрдан Саксонскі. Дамінік Гусман нарадзіўся прыкладна ў 1170 годзе ў Калеруэга (Іспанія).

Паходзіў са старажытнага шляхецкага роду. Традыцыя сцвярджае, што маці перад яго нараджэннем убачыла сон: сабака з палаючай паходняй бяжыць і “запальвае свет”. Сапраўды, усё жыццё св. Дамінік не пазбягаў цемры, а наадварот, імкліва ішоў ёй насустрач. † Жыццяпісы св. Дамініка адрозніваюцца між сабой стылем і танальнасцю. Ёсць упэўненыя і паслядоўныя: вырашыў, здзейсніў, заснаваў, даручыў і г. д. Ёсць больш сціплыя, якія дадаюць да звестак “верагодна”, “мяркуецца”, “паводле легенды”. Трапіўся адзін невялікі апавед, у якім было кароткае, але вымоўнае слова – спачуванне. Яно вельмі шмат гаворыць аб постаці св. Дамініка, які за свае 50 гадоў здзейсніў так шмат для Касцёла і свету.

Несумненна, дзівам было б знайсці святога, які б не спачуваў іншым людзям. І Дамінік не быў выключэннем. Адночы, калі ён вучыўся ў “школах Паленсіі”, у краіне здарыўся голад. Для юнака гэта стала не толькі моцным перажываннем, але і пабуджэннем да дзеяння – ён прадаў усё, што меў, нават свае каштоўныя манускрыпты, патрэбныя для навучання. Яны маглі стаць святлом розуму, але Дамінік скіраваўся туды, дзе паміраюць з голаду.

Пазней спагада да людзей, якія цяrpелі ад духоўнага голаду на пэўных абшарах Еўропы, стала прычынай пошуку ім шляхоў адпаведнай дапамогі. Застаўся там, дзе ўбачыў цемру неадукаванасці, памылковых поглядаў, нянавісці.

Адмовіўшыся ад матэрыяльных выгодаў (нават ад коней як транспартнага сродку), Дамінік распачаў свой рух – з горада ў горад, пехатой, часта басанож... Існуюць сведчанні, што “дождж і іншыя нязручнасці зрывалі з яго вуснаў толькі праслаўленне Бога”.

Міласэрнасць, якой Дамінік імкнуўся ахапіць усіх, дазволіла яму і яго сябрам убачыць і выбраць шлях пераконвання, а не сілы. Той, хто шчыра супражывае іншаму, не глядзіць звысока, але становіцца поруч. Спачуванне бачыць больш, чым іншы нават можа выказаць. Яно робіць магчымым адказ, які нараджаецца ў глыбіні сэрца.

Права “радавацца з тымі, хто радуецца, і плакаць з тымі, хто плача” мела ў Дамініку свой выток, свой зыходны пункт – любоў да Хрыста. Ён заўсёды маліўся перад Езусам укрыжаваным, але не пакінуў ніводнага твора пра малітву. Пасля смерці на аснове ўспамінаў сведкаў былі складзены знакамітыя “Дзевяць спосабаў малітвы св. Дамініка”. Падчас адной са сваіх катэхез, прысвечаных постаці гэтага святога, папа Бенедыкт XVI каротка акрэсліў іх сутнасць.

Кожны з 9-ці спосабаў малітвы адлюстроўвае глыбокі цялесна-духоўны падыход, які спрыяе засяроджанасці і руплівасці. Першыя 7 – этапы ўзрастання, як крокі на шляху да з’яднання з Богам, з Найсвяцейшай Тройцай: молячыся, св. Дамінік схіляўся ў паклоне, каб выказаць пакору; ляжаў на зямлі, каб вымаліць прабачэнне грахоў; кленчыў у пакаянні, падзяляючы цяргпенні Пана; трымаў шырока распасцёртымі рукі, не зводзячы вачэй з крыжа, і сузіраў Дасканалую Любоў, глядзеў у неба, прыцягнуты рэчаіснасцю Божлага свету. Ва ўсіх трох паставах цела – стоячы, укленчыўшы ці ляжачы на зямлі – святы глядзеў на ўкрыжаванага Пана.

Наступны спосаб – асабістая медытацыя, падчас якой малітва становілася яшчэ больш глыбокай, наталяючай. Пасля Літургіі гадзін і цэлебрацыі Эўхарыстыі св. Дамінік працягваў размову з Богам без абмежавання часу. Ён садзіўся ў ціхім месцы – унутрана засяроджаны, чуйны – чытаў кнігу ці пазіраў на крыж. Перажываў гэтыя хвіліны блізкасці да Бога настолькі глыбока, што яго радасць ці слёзы былі бачныя іншым. Дзякуючы медытацыі, увабраў у сябе рэчаіснасць веры. Сведкі распавядалі, што часам ён уваходзіў у пэўны экстаз, калі твар перамяняўся. Але адразу пасля таго ён з пакорай вяртаўся да паўсядзённай працы, умацаваны сілай з вышыняў.

Яшчэ адзін спосаб – малітва па дарозе з кляштара ў кляштар. Ён адмаўляў са сваімі таварышамі Ютрань, дзённыя малітвы і нешпары, а ідучы далінамі і пагоркамі, кантэмпляваў прыгажосць стварэння. Яго сэрца ўносіла гімн праслаўлення і ўдзячнасці Богу за шматлікія дары, асабліва за найвялікшы цуд – збаўленне, прынесенае Хрыстом (катэхеза папы Бенедыкта XVI падчас агульнай аўдыенцыі ў Кастэль Гандольфа ад 8 жніўня 2012 года).

Апошні спосаб нагадвае сучасныя пешыя пілігрымкі ў марыйныя санктуарыі. Магчыма, св. Дамінік ахвотна далучыўся б да каторай з іх, бо вельмі шанаваў Маці Божую. І аднойчы пад вечар цяжкага дня можна было б спытацца ў яго не толькі пра тое, як палюбіць усіх людзей і знайсці свой спосаб малітвы, уласны шлях спачування, але і пра тое, як застацца ў дарозе.

У працы і ў сужэнстве, у розных формах паклікання і наогул у хрысціянскім жыцці спагада і любоў дапамагаюць вырушыць у дарогу веры. Але як працягваць ісці, нягледзячы на дождж, спёку, нязручнасці, стому, распач? Якім быў бы яго адказ?